

Bratia a sestry,

prvý verš dnešného žalmu nám prezrádza, že je to modlitba, podobne, ako väčšina žalmov. V tej modlitbe sa hovorí o nás ľuďoch, o Bohu a o význame Božej starostlivosti o človeka a o Jeho láske k nám.

Žalmista rôznymi obrazmi hovorí o pominuteľnosti a obmedzenosti ľudského života. Najprv *„moje dni zmizli ako dym“*. Dni človeka sú ako dym, ktorý síce chvíľu trvá, ale následne sa rozplynie vo vzduchu.

Ďalej *„dni sú ako nachýlený tieň“*. Život je ako tieň tesne pred západom slnka. Tieň trvá kým má zdroj svetla, ale so zánikom svetla sa automaticky stráca. Život je veľmi krehký. Nevieme, kedy ani ako nastane koniec nášho telesného života.

Pre život je tiež potrebné zdravé srdce a žalmista píše, že jeho srdce je zronené a uschlo ako tráva. Celkovo o sebe hovorí, že schne ako bylina. Usychanie je symbolom úpadku a zániku. Usycha tráva. Usycha kvet. Dym sa rozplynie. Tieň sa pomíne. Život končí. Kým nastane ten posledný deň, človek je vystavený rôznym ťažkostiam. Žalmista sa prirovnáva k operencom. Hovorí: *„Podobám sa pelikánovi na púšti, som ako sova na zrucaninách. Bdiem a som ako osamelé vtáča na streche.“* V tej dobe to boli kulticky nečisté zvieratá z púšte a pustatiny.

Ľudský život je často zasiahnutý rôznymi chorobami. Žalmista hovorí, že jeho *„kosti tlejú sťa pahreba a lepia sa mu na telo“*. Žalmista trpí telesne, ale aj duševne. Je tupený od nepriateľov, ktorí mu zlorečia. Nemá oporu v inom človeku. V žalme sa stretávame aj so smútkom, že chrám na hore Sion bol zničený.

K tomu všetkému je pripojená aj tretia forma utrpenia. Žalmista trpí aj po duchovnej stránke: *„pre Tvoj hnev, pre Tvoju prchkosť; lebo si ma zodvihol a odvrhol.“* Cíti sa Bohom opustený! To všetko zlé pokladá za dôsledok, síce spravodlivého, ale predsa prísneho Božieho hnevu.

Myslím si, že nikto z nás by nechcel byť na žalmistovom mieste. Je až neuveriteľné, čomu všetkému čelí. No niekedy nastanú aj v našich životoch také obdobia, keď sme zavalení problémami. Poznáme to asi všetci. Keď sa na nás všetko valí a východisko akoby bolo v nedohľadne. Možno si aj myslíme, že viac už asi neunesieme a ono toho stále len pribúda a pribúda. Všetko je však dočasné. Všetko raz skončí. Žiadna naša starosť, ale ani radosť nie je trvalá.

Toto si žalmista veľmi dobre uvedomoval a ani v ťažkostiach nezlorečil Bohu.

Krátkosť a obmedzenosť ľudského života je v žalme v ostrom kontraste s Božou nekonečnosťou. „*Ale Ty, Hospodine, tróniš naveky, Tvoja pamiatka je z rodu na rod.*“ Boží trón, symbol Božej vlády nad celým svetom, je večný. Boh sa nemení, ale je stále ten istý. Nemení sa časom, tak ako my. Je počiatok aj koniec.

Rovnako večné je aj Jeho slovo. Boh hovorí k človeku a Jeho sľuby platia. Božia pamiatka neznamena len spomienku na niečo, čo Boh urobil v minulosti. Biblia nám opisuje Božie činy, ktoré sa stali v minulosti, ale zároveň sa nám akoby sprítomňujú, pretože Boh takto môže konať aj dnes. Božie činy sú zapísané pre ďalšie generácie nie ako kniha dejepisu, ale ako svedectvo o Bohu. Evanjelium je predávané z generácie na generáciu a nie je len spomienkou na Ježišovo vykupiteľské dielo, ale je to živé slovo, ktoré nám ukazuje záchranu.

„Božie roky trvajú z rodu na rod.“ Aj tento výrok poukazuje na Božiu nekonečnosť. O žiadnom človeku sa nedá povedať, že by výškou svojho veku obsiahol generácie. Možno dve, tri, ale viac nie. Boh však vládne nad všetkými generáciami. Všetko sa raz pomíne, ale Hospodin zostáva. Boh nepodlieha času ani zmenám. O Božom večnom pôsobení hovorí aj 28. verš: „*Ty si však ten istý a Tvoje roky nikdy neprestanú.*“

Boh je večný. To znamená, že tak ako bol s biblickými postavami, je aj s nami. Tak ako spásanosne konal v dobách biblických, ako viedol a vyslobodzoval, ako napomínal a privádzal domov, ako obnovoval to, čo bolo zrúcané, rovnako môže konať aj pri nás. Boh je s nami a bude aj s generáciami, ktoré prídu po nás. Zvesť o Božej nekonečnosti je radostná a povzbudzujúca. Správa o Božej večnosti dáva nádej do budúcnosti.

Hoci je medzi Bohom a človekom totálny rozdiel, predsa Boh sa skláňa k človeku a s láskou ho vedie. Hovorí o tom záverečný verš: „*Synovia Tvojich služobníkov budú mať svoj domov a ich potomstvo bude pevné pred Tebou.*“ Žijeme na zemi, ale veríme, že Boh raz nastolí večnú ríšu pokoja, nebeské alebo Božie kráľovstvo. To, čo je pre nás pripravené je nazvané aj domovom. Náš pozemský život je iba na čas, sme akoby pútnikmi, cudzincami, a raz budeme doma vo večnom domove pri Bohu. Jediný, kto sa nemení, kto je neotrasiteľný a pevný vo svojom slove aj čine, je Boh. Vďaka Bohu aj my smieme byť pevní pred Ním. Kým žijeme na zemi, smie zmietaní jednak našimi pocitmi a túžbami a tiež vonkajšími vplyvmi, ale Boh nám dáva neotrasiteľnú istotu. V tomto svete nie je nič isté a do tejto neistoty vstúpil Boh v Ježišovi Kristovi.

V Ježišovi je naša záchrana. Nespoliehajme sa na seba, ani nedúfajme v pomínelé veci, ale spoliehajte sa Boha! Amen.